

Hotel aan zee

Maeve Binchy bij Boekeryj:

*Vluchtige ontmoetingen
Het hart van Dublin
Verhalen uit Dublin
Terug naar Mountfern
En vergeet niet te leven
Zilveren bruiloft
Echo's
Onder de oude beuk
Vrienden voor het leven
De spiegel van het meer
De avondschool
Dit jaar zal het anders zijn
Een zaterdag in september
De terugreis
Het huis op Tara Road
Het hart op de tong
Pijntjes en kwalen
Verhalen uit Ierland
Quentins
Regen en sterren
Star Sullivan
Wit bloeit de meidoorn
Hart en ziel
En toen kwam Frankie
Hotel aan zee
Verhalen uit Chestnut Street
Tijden veranderen*

Maeve Binchy

Hotel aan zee

Hotel Stone House aan de ruige Ierse kust
heeft voor iedere gast een warm welkom

ISBN 978-90-225-8723-2

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Week in Winter*

Vertaling: Annemie de Vries

Omslagontwerp: GuterPunkt, München

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2012 Maeve Binchy

© 2013 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lieve, milde Gordon,
Die het leven elke dag geweldig maakt*

Chicky

Iedereen had zijn eigen taak op de boerderij van de familie Ryan in Stoneybridge. De jongens hielpen hun vader op het land, repareerden hekken, dreven de koeien naar de stal zodat die daar gemolken konden worden, pootten aardappelen; Mary voerde de kalveren, Kathleen bakte brood en Geraldine zorgde voor de kippen.

Niet dat iemand haar ooit Geraldine noemde; ze heette Chicky, al zolang iedereen zich kon herinneren. Een ernstig, klein meisje, dat voer voor de kuikens strooide en elke dag de verse eieren raapte, waarbij ze voortdurend sussend ‘tok tok tok’ in de veren van de kippen fluisterde. Chicky had elke kip een naam gegeven en niemand kon het over zijn hart verkrijgen om het haar te vertellen als er een was weggehaald om te dienen als zondagse lunch. Ze deden altijd alsof het een supermarktkip was, maar Chicky wist wel beter.

’s Zomers was Stoneybridge voor kinderen een West-Iers paradijs, maar de zomer was kort en het grootste deel van het jaar was het hier aan de Atlantische kust nat en woest en verlaten. Maar je kon er wel grotten verkennen, rotsen beklimmen, vogel-nesten ontdekken en de sporen volgen van wilde schapen met lange gekrulde horens. En dan was er nog Stone House. Chicky speelde daar graag in de enorme, verwilderde tuin. Soms mocht ze zich verkleeden in de oude kleren van de dames Sheedy, de drie zussen die het huis bezaten en stokoud waren.

Chicky zag hoe Kathleen het huis uit ging om een verpleegstersopleiding te gaan volgen in een groot ziekenhuis in Wales,

en daarna hoe Mary een baantje vond bij een verzekeringsmaatschappij. Geen van deze banen trok Chicky aan, maar ze zou toch iets moeten doen. Het land bracht niet genoeg op om de hele familie Ryan te onderhouden. Twee van de jongens hadden werk gevonden bij een bedrijf in het westen. Alleen Brian zou bij zijn vader blijven werken.

Chicky's moeder was altijd moe en haar vader maakte zich altijd zorgen. Ze waren opgelucht toen Chicky een baan vond bij de breifabriek. Niet aan de machines of als thuisbreister, maar op kantoor. Ze moest de kledingstukken die klaar waren naar klanten verzenden en de boekhouding bijhouden. Het was geen geweldige baan, maar zo kon ze tenminste thuis blijven wonen, dat wilde ze. Ze had vrienden genoeg om zich heen en elke zomer werd ze verliefd op een andere jongen uit het gezin O'Hara, maar daar kwam nooit iets van.

Toen liep op een dag Walter Starr, een jonge Amerikaan, de breifabriek binnen, op zoek naar een Aran-trui. Chicky kreeg opdracht hem uit te leggen dat ze hier niet rechtstreeks aan particulieren verkochten en dat ze alleen truien maakten voor winkels of op bestelling.

'Nou, dat is dan een gemiste kans,' zei Walter Starr. 'Mensen die naar dit woeste oord komen, hebben een Aran-trui nodig, en wel nu, niet over een paar weken.'

Hij was erg knap. Hij deed haar denken aan Jack en Bobby Kennedy als jongens, met dezelfde flitsende glimlach en mooie tanden. Hij was zongebruind en heel anders dan de jongens uit de buurt van Stoneybridge. Ze wilde niet dat hij wegging uit de breifabriek en het leek erop dat hij ook niet wilde weggaan.

Chicky bedacht dat ze nog wel een trui in voorraad hadden die gebruikt was voor een foto. Misschien wilde Walter Starr die wel kopen – hij was niet echt nieuw, maar wel zo goed als.

Hij zei dat die trui prima zou zijn.

Hij vroeg of ze met hem een strandwandeling wilde maken en zei tegen haar dat dit een van de mooiste plekken op aarde was.

Stel je voor! Hij was in Californië geweest én in Italië en toch vond hij Stoneybridge mooi.

En hij vond Chicky ook mooi. Hij zei dat ze erg leuk was, met haar donkere krullen en haar grote blauwe ogen. Ze brachten elke vrije minuut samen door. Hij had niet langer dan een paar dagen willen blijven, maar nu zag hij er tegen op ergens anders heen te gaan. Tenzij ze met hem meeging, natuurlijk.

Chicky moest hardop lachen bij het idee haar baan bij de breifabriek vaarwel te zeggen en haar vader en moeder te vertellen dat ze door Ierland ging liften met een Amerikaan die ze amper kende! Ze kon nog beter aankondigen dat ze naar de maan ging.

Walter vond het aandoenlijk en vertederend dat ze dat zo'n schokkend idee vond.

'We hebben maar één leven, Chicky. Zij kunnen dat niet voor ons leiden. Dat moeten we zelf doen. Denk je dat mijn ouders willen dat ik hier een beetje plezier zit te maken in de wildernis? Nee, ze willen dat ik op de Countryclub tennis met meisjes uit keurige families, maar hé, ik wil hier zijn. Zo eenvoudig is het.'

In de wereld van Walter Starr was alles eenvoudig. Ze hielden van elkaar, dus wat was natuurlijker dan met elkaar vrijen? Ze wisten allebei dat het goed zat met de ander, dus waarom zou je je druk maken over wat andere mensen dachten of deden? Een welwillende God wist wat liefde was. Vader Johnson, die zelf plechtig beloofd had nooit verliefd te worden, wist dat niet. Zij hadden toch niet een of ander stom papiertje of getuigschrift nodig?

En na zes heerlijke weken, toen het voor Walter tijd werd om terug te gaan naar de VS, was Chicky bereid om met hem mee te gaan. Het bracht een golf van ruzie en drama en een enorme ontsteltenis teweeg in huize Ryan. Maar daar had Walter geen weet van.

Chicky's vader maakte zich meer zorgen dan ooit, omdat iedereen nu zou zeggen dat hij een sloerie had grootgebracht die het nogal hoog in haar bol had.

Chicky's moeder zag er vermoeider en teleurgestelder uit dan ooit en zei dat alleen God en zijn heilige moeder wisten wat zij had misdaan, dat Chicky zo'n teleurstelling voor hen allemaal was geworden.

Kathleen zei dat het maar goed was dat zij al een verlovingsring om haar vinger had, omdat geen man haar meer zou willen hebben als hij wist uit wat voor familie ze kwam.

Mary, die op het verzekeringskantoor werkte en verkering had met een van de O'Hara's, zei dat voor haar de dagen van romantiek nu wel geteld waren, allemaal door Chicky. De O'Hara's waren een gerespecteerde familie hier in Stoneybridge en zij zouden dit soort gedrag bepaald niet appreciëren.

Haar broer Brian hield zich overal buiten en zei niets. Toen Chicky hem vroeg hoe hij erover dacht, zei Brian dat hij niet dacht. Daar had hij geen tijd voor.

Chicky's vriendinnen, Peggy, die ook in de breifabriek werkte, en Nuala, die dienstmeisje was bij de drie dames Sheedy, zeiden dat ze nog nooit zoiets spannends en avontuurlijks hadden gehoord en was het niet geweldig dat ze al een paspoort had, vanwege dat schoolreisje naar Lourdes?

Walter Starr zei dat ze in New York bij vrienden van hem gingen logeren. Hij zou stoppen met zijn rechtenstudie, want dat was toch niet echt iets voor hem. Als je nou meer dan één leven had, ja dan misschien wel; je had er maar één en het was zonde om dat te vergooien aan een rechtenstudie.

De avond voor haar vertrek probeerde Chicky haar ouders dit duidelijk te maken. Ze was twintig, ze had haar hele leven voor zich, ze hield van haar familie en ze wilde dat zij van haar hielden, ondanks hun teleurstelling.

Haar vaders gezicht stond strak en hard. Ze zou nooit meer welkom zijn in dit huis, want ze had schande gebracht over hen allemaal.

Haar moeder was verbitterd. Ze zei dat Chicky heel, heel dom deed. Het zou niet standhouden; het kon niet standhouden. Dit was geen liefde, dit was een bevlieging. Als deze Walter echt van haar hield, dan zou hij op haar willen wachten en haar een huis bieden en zijn naam en een toekomst, in plaats van deze onzin.

De sfeer in huize Ryan was te snijden.

Van haar zussen kreeg ze ook geen steun. Maar Chicky was vastbesloten. Zij hadden nooit echte liefde gekend. Ze zou haar plannen niet opgeven. Ze had haar paspoort. Ze ging naar Amerika.

‘Wens me het beste toe,’ had ze gesmeekt, de avond voor ze vertrok, maar ze hadden hun gezicht afgewend.

‘Laat me niet weggaan met zo’n ijskoude herinnering aan jullie.’ De tranen stroomden over Chicky’s wangen.

Haar moeder slaakte een diepe zucht. ‘Het zou koud zijn als wij alleen maar zeiden: “Ga maar, veel plezier.” We proberen ons best voor je te doen. Je te helpen het beste van je leven te maken. Dit is geen liefde, het is alleen een bevestiging. Je kunt onze zegen niet krijgen. Dat zit er gewoon niet in. Het heeft geen zin om te doen alsof.’

Dus Chicky vertrok zonder hun zegen.

Op Shannon Airport stonden massa’s mensen hun kinderen uit te wuiven, die een nieuw leven gingen beginnen in de Verenigde Staten. Er was niemand om Chicky uit te zwaaien, maar dat kon haar en Walter niets schelen. Ze hadden hun hele leven voor zich.

Geen regels, geen dingen doen vanwege de burens en de familie.

Ze zouden vrij zijn – vrij om te werken waar ze wilden en aan wat ze wilden.

Niet proberen te voldoen aan de verwachtingen van anderen – een rijke boer trouwen in het geval van Chicky, of topadvocaat worden zoals Walters ouders van hun zoon verwachtten.

Walters vrienden verwelkomden hen hartelijk in het grote appartement in Brooklyn. Jonge mensen, vriendelijk en makkelijk in de omgang. Sommigen werkten in een boekhandel, anderen in een bar. Weer anderen waren muzikant. Ze kwamen en gingen wanneer het hun uitkwam. Niemand maakte zich druk. Het was zo anders dan thuis. Er waren een stelletje dat net van de kust kwam en een meisje uit Chicago dat gedichten schreef. Er was een Mexicaanse jongen die gitaar speelde in latinobars.

Iedereen was zo ontspannen. Chicky vond het geweldig. Niemand stelde eisen. Vaak maakten ze een grote pan chili con carne voor het avondeten en dan hielp iedereen mee. Er was geen enkele druk.

Ze klaagden allemaal een beetje over hun familie die niets van hun leven begreep, maar niemand ging daar echt onder gebukt.

Al snel merkte Chicky dat Stoneybridge begon te vervagen. Toch schreef ze elke week een brief naar huis. Ze had vanaf het begin besloten dat zij niet degene zou zijn die de kloof in stand hield.

Als één partij zich normaal bleef gedragen, dan zou de andere daar vroeg of laat op moeten reageren en zich ook normaal gaan gedragen.

Met een paar oude vriendinnen had ze wel contact en zo bleef ze op de hoogte. Peggy en Nuala vertelden in hun brieven over het leven thuis, dat nauwelijks veranderd leek te zijn. Dus kon ze schrijven hoe opgetogen ze was over de plannen voor Kathleens bruiloft met Mikey, maar liet ze niet merken dat ze wist dat Mary's romance met Sonny O'Hara voorbij was.

Haar moeder stuurde kaartjes waarin ze vroeg of ze al een datum voor haar bruiloft had geprikt en of er wel Ierse priesters in de parochie waren.

Chicky vertelde niet over het gemeenschappelijke leven in het grote, volle appartement, met al die mensen die kwamen en gingen en al die gitaarmuziek. Haar ouders zouden daar niets van begrijpen.

Wel schreef ze over openingen van tentoonstellingen en premières van toneelstukken waar ze was geweest. Ze las daarover in de kranten en soms gingen ze inderdaad naar een matinee of kregen ze goedkope kaartjes voor een try-out, via vrienden die graag een volle zaal wilden hebben.

Walter had een baantje: hij hielp oude vrienden van zijn ouders met het catalogiseren van hun bibliotheek. Op die manier hoopte zijn familie hem terug te lokken naar een vorm van academisch leven, zei hij, en het was geen slechte baan. Ze lieten hem met rust en zaten hem niet op zijn nek. Meer kun je niet verlangen in het leven.

Chicky kwam erachter dat dit inderdaad het enige was wat Walter wilde in het leven. Dus zeurde ze hem niet aan zijn hoofd wanneer ze zijn ouders zou leren kennen, of wanneer ze een huis voor hen samen zouden zoeken, of wat ze uiteindelijk zouden gaan doen. Ze waren samen in New York. Dat was genoeg, toch?

En in veel opzichten was het dat ook.

Chicky vond een baantje in een restaurant. De werktijden kwamen haar goed uit. Ze kon heel vroeg opstaan en van huis gaan voordat de anderen wakker werden. Ze hielp bij het openen van de zaak, draaide haar dienst als ontbijtserverster en was weer thuis voordat de anderen zich met moeite hadden klaargemaakt om aan de dag te beginnen. Chicky bracht dan koude melk mee en bagels die waren overgebleven van het ontbijt. Ze raakten eraan gewend dat zij eten voor hen meebracht.

Ze kreeg nog steeds nieuws van thuis, maar dat raakte almaar verder op de achtergrond.

De bruiloft van Kathleen met Mikey en het nieuws dat zij in verwachting was; Mary die wegliep met JP, een boer die ze niet lang geleden nog spottend een zielig oud mannetje hadden genoemd. Nu was het een serieuze romance. Brian die iets kreeg met een van de O'Hara's, wat Chicky's familie geweldig vond, maar waarover de O'Hara's heel wat minder enthousiast waren. Vader Johnson die in een preek had gezegd dat Onze-Lieve-Vrouw elke keer moest huilen als het Ierse echtscheidingsreferendum ter sprake kwam; een paar parochianen hadden geprotesteerd en gezegd dat hij te ver was gegaan.

Al na een paar maanden was Stoneybridge een totaal onwerkelijke wereld geworden.

Net als het leven dat ze leidden in het appartement, waar steeds weer mensen aankwamen en weggingen, verhalen werden verteld over vrienden die in Griekenland of Italië waren gaan wonen, of over vrienden die nachtenlang muziek maakten in kelders in Chicago. Voor Chicky bestond de werkelijkheid uit de fantasiewereld die ze had bedacht, van een druk, bruisend, succesvol leven in Manhattan.

Niemand uit Stoneybridge kwam ooit naar New York – ze hoefde niet bang te zijn dat iemand haar zou komen opzoeken en zo haar leugens en haar treurige mislukking zou ontmaskeren. Ze kon ze gewoon niet de waarheid vertellen: dat Walter was gestopt met het catalogiseren van de bibliotheek. Het was zulk saai werk en het oude stel bleef maar zeggen dat hij eens een weekend naar huis moest gaan om zijn ouders op te zoeken.

Chicky zag niet in wat daar mis mee was, maar het leek grote ergernis te wekken bij Walter. Dus knikte ze meelevend toen hij met het baantje stopte en ging ze extra uren in het restaurant werken om hun aandeel van de kosten van het appartement te kunnen betalen.

Hij was zo rusteloos de laatste tijd; de kleinste dingetjes maakten hem al van streek. Hij wilde dat zij altijd zijn opgewekte, liefhebbende Chicky was. Dus was ze dat. Vanbinnen was ze ook een vermoeide en bezorgde Chicky, maar dat liet ze niet merken.

Week na week schreef ze naar huis en ze ging steeds meer in het sprookje geloven. Ze begon een blocnote te vullen met de details van het leven dat ze geacht werd te leiden. Ze wilde geen vergissingen maken.

Om zichzelf te troosten schreef ze haar ouders over hun huwelijk. Walter en zij waren voor de wet getrouwd en het was een sobere plechtigheid geweest, legde ze uit. Ze waren gezegend door een franciscaner priester. Het was een prachtige gebeurtenis geweest en ze wisten dat beide families verrukt zouden zijn, nu zij zich op deze manier aan elkaar hadden verbonden. Chicky zei dat Walters ouders op dat moment in het buitenland waren en de plechtigheid niet hadden kunnen bijwonen, maar dat iedereen er heel blij mee was.

In veel opzichten slaagde ze erin te geloven dat dit waar was. Dat was gemakkelijker dan geloven dat Walter rusteloos werd en op het punt stond verder te trekken.

Toen het eind kwam voor Walter en Chicky, kwam het snel, en voor ieder ander leek het onvermijdelijk. Walter zei vriendelijk tegen haar dat het geweldig was geweest, maar dat het nu voorbij was.

Er was een nieuwe kans, weer een andere vriend, die een bar had waar Walter zou kunnen werken. Een nieuwe omgeving. Een nieuw begin. Een nieuwe stad. Hij zou aan het eind van de week vertrekken.

Het duurde eeuwen voor het tot haar doordrong.

Eerst dacht ze dat het een grap was. Of een of andere test. Ze

had een leeg, onwerkelijk gevoel in haar borst, als een holte die steeds groter werd.

Het kon niet voorbij zijn. Niet wat zij hadden. Ze bad en smeekte; wat ze ook verkeerd deed, ze zou veranderen.

Met eindeloos geduld had hij haar verzekerd dat het haar schuld niet was, het was niemands schuld. Zo ging het nu eenmaal: de liefde bloeide op, en stierf weer weg. Het was natuurlijk verdrietig, dat waren dit soort dingen altijd. Maar ze zouden vrienden blijven en de tijd die ze samen waren geweest koesteren als een dierbare herinnering.

Ze kon niets anders doen dan naar huis gaan. Terug naar Stoneybridge om langs de woeste kusten te lopen waar ze samen hadden gelopen en waar ze verliefd waren geworden.

Maar Chicky zou niet teruggaan.

Dat was het enige wat ze zeker wist, het enige stevige feit in een wereld van drijfzand die alles om haar heen veranderde. Ze kon niet in het appartement blijven, ook al hoopten de anderen dat ze dat wel zou doen. Buiten dit leven had ze erg weinig vrienden gemaakt. Ze was te gesloten; ze had geen verhalen, geen meningen om in een vriendschap in te brengen. Wat zij nodig had was het gezelschap van mensen die geen vragen stelden of conclusies trokken.

Wat Chicky nodig had was een baan.

Ze kon niet in het restaurant blijven werken. Ze zouden haar graag willen houden, maar als Walter eenmaal weg was, wilde ze niet meer in deze buurt zijn.

Het maakte niet uit wat voor werk het was. Dat kon haar weinig schelen. Ze moest gewoon haar brood verdienen, zichzelf onderhouden tot ze haar hoofd op orde had.

Chicky kon niet slapen toen Walter wegging.

Ze probeerde het wel, maar de slaap wilde niet komen. Dus zat ze rechtop in een stoel in de kamer die ze die vijf heerlijke maanden – en die drie rusteloze maanden – met Walter had gedeeld.

Hij zei dat hij nog nooit zo lang ergens was gebleven. Hij zei

dat hij haar geen pijn had willen doen. Hij had haar gesmeekt om naar Ierland terug te gaan, waar hij haar had gevonden.

Ze lachte alleen maar naar hem door haar tranen heen.

Het kostte haar vier dagen om een andere plek te vinden waar ze kon wonen en werken. Een bouwvakker die aan het gebouw naast het restaurant werkte, was gevallen en werd het restaurant binnengebracht om bij te komen.

‘Het is niet ernstig, ik hoef echt niet naar het ziekenhuis,’ smeekte hij. ‘Wil je mevrouw Cassidy voor me bellen, zij weet wel wat er moet gebeuren.’

‘Wie is mevrouw Cassidy?’ had Chicky gevraagd aan de man met het Ierse accent die zo bang was een dag werk mis te lopen.

‘Zij is de eigenares van Select Accommodation,’ zei hij. ‘Ze is een goed mens, ze bemoeit zich met haar eigen zaken, haar moet je hebben.’

Hij had gelijk gehad. Mevrouw Cassidy regelde alles.

Ze was een kleine, energieke vrouw met scherpe ogen en met haar haar in een strenge knot op haar achterhoofd. Ze was het type dat geen tijd verdoet.

Chicky keek vol bewondering naar haar.

Mevrouw Cassidy regelde dat de gewonde man terug werd gereden naar haar pension. Ze vertelde dat haar buurvrouw verpleegster was en dat ze, als zijn toestand verslechterde, zou zorgen dat hij alsnog naar het ziekenhuis ging.

De volgende dag ging Chicky naar Cassidy’s Select Accommodation.

Eerst informeerde ze naar de bouwvakker die gewond bij het restaurant was binnengebracht. Toen vroeg ze om een baan.

‘Waarom ben je naar mij toe gekomen?’ had mevrouw Cassidy gevraagd.

‘Ze zeggen dat u zich met uw eigen zaken bemoeit en niet van alles rondvertelt.’

‘Geen tijd voor,’ had mevrouw Cassidy ingestemd.

‘Ik kan schoonmaken. Ik ben sterk en word niet moe.’

‘Hoe oud ben je?’ had mevrouw Cassidy gevraagd.

‘Morgen word ik eenentwintig.’

Jarenlang mensen observeren en weinig praten had mevrouw Cassidy zeer besluitvaardig gemaakt.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ zei ze. ‘Ga je spullen halen en trek hier vandaag in.’

Het duurde niet lang om haar bezittingen te verzamelen; ze hoefde maar een kleine tas op te halen uit het grote, rommelige appartement waar ze als het vriendinnetje van Walter Starr had gewoond met een groep rusteloze jonge mensen, in die gelukkige maanden voordat het circus verdertrok zonder haar.

En zo begon Chicky’s nieuwe leven. Een kleine kamer, bijna een kloostercel, boven in het pension, ’s morgens vroeg opstaan om het koper te poetsen, de stoep te schrobben en het ontbijt klaar te maken.

Mevrouw Cassidy had acht huurders, allemaal Ieren. Niet het soort mensen dat de dag begon met cornflakes en fruit. Mannen die in de bouw werkten of bij de ondergrondse, mannen die een stevig ontbijt van eieren met spek nodig hadden om op te kunnen teren tot het tijd was om tussen de middag de boterhammen met ham te eten die Chicky had klaargemaakt en in vetvrij papier had verpakt en hun had overhandigd voor ze naar hun werk gingen.

Daarna moesten de bedden worden opgemaakt, de ramen gelapt, kreeg de zitkamer een beurt en ging Chicky boodschappen doen samen met mevrouw Cassidy. Ze leerde hoe ze goedkope stukken vlees lekker kon laten smaken door ze te marinieren, en hoe ze het eenvoudigste maal er feestelijk uit kon laten zien. Er stond altijd een vaas bloemen of een bloeiende plant op tafel.

Mevrouw Cassidy kleepte zich altijd mooi aan voordat ze het avondeten opdiende en op de een of andere manier waren de mannen haar voorbeeld gaan volgen. Ze gingen zich allemaal eerst wassen en omkleden, voordat ze aan tafel kwamen. Als je goede manieren toonde, kreeg je goede manieren terug.

Chicky noemde haar altijd mevrouw Cassidy. Ze kende haar voornaam niet, noch haar levensverhaal, wist niet wat er gebeurde met meneer Cassidy, zelfs niet of er ooit een meneer Cassidy was geweest.

En op haar beurt hoefde Chicky ook geen vragen te beantwoorden.

Het was een erg rustgevende relatie.

Mevrouw Cassidy had ervoor gezorgd dat Chicky haar *green card* kreeg en dat ze zich liet registreren om te kunnen stemmen bij de gemeenteraadsverkiezingen, zodat er weer voldoende Ieren in het stadsbestuur kwamen. Ze legde uit hoe je een postbusnummer kreeg, zodat je post kon versturen en ontvangen zonder dat iemand wist waar je woonde, of wat je verder deed.

Ze gaf haar pogingen op om het meisje zover te krijgen dat ze een sociaal leven opbouwde. Chicky was een jonge vrouw in de meest opwindende stad van de wereld. Ze had alle mogelijke kansen. Maar Chicky was vastbesloten. Ze wilde er niets van weten. Geen publeven, geen Ierse clubs, geen verhalen over wat een prima echtgenoot deze of gene huurder zou kunnen worden. Mevrouw Cassidy begreep de boodschap.

Wel wees ze Chicky de weg naar volwassenenonderwijs en cursussen die ze kon volgen. Chicky leerde verrukkelijk gebak maken. Ze peinsde er niet over om weg te gaan bij mevrouw Cassidy's Select Accommodation, ook al bood een plaatselijke bakkerij haar een fulltimebaan aan.

Chicky gaf weinig uit; haar spaargeld groeide. Als ze niet bezig was voor mevrouw Cassidy, waren er nog genoeg andere klussen. Chicky kookte voor doopfeesten, eerste communies, bar mitzwa's en afscheidsfeestjes.

Elke avond zaten ze aan hun tafel vol Select-huurders.

Ze wist nog steeds niets over de levensgeschiedenis van mevrouw Cassidy en die had ook nooit naar de hare gevraagd. Het was dus een verrassing toen mevrouw Cassidy zei dat ze vond dat Chicky eens terug moest gaan naar Stoneybridge voor een bezoek.

'Ga nu, anders is het te laat. Dan wordt teruggaan een te grote stap. Als je dit jaar even heen en terug vliegt, wordt het daarna veel makkelijker.'

En inderdaad, het was veel makkelijker dan ze had gedacht.

Ze schreef naar Stoneybridge en vertelde hun dat Walter een week naar Los Angeles moest voor zaken en dat hij had voor-

gesteld dat zij die tijd gebruikte om naar Ierland te gaan. Ze zou het heerlijk vinden om even naar huis te komen voor een kort bezoek en ze hoopte dat het iedereen uitkwam.

Het was vijf jaar geleden dat haar vader had gezegd dat ze nooit meer mocht terugkeren in zijn huis. Alles was veranderd.

Haar vader was nu een andere man. Na een paar hartaanvallen had hij moeten inzien dat hij niet de baas was over de wereld en zelfs niet over zijn eigen rol daarin.

Haar moeder was niet meer zo bang als vroeger voor wat de mensen dachten.

Haar zus Kathleen, die nu de vrouw van Mikey was en de moeder van Orla en Rory, was haar harde woorden over het te schande maken van de familie vergeten.

Mary, die nu getrouwd was met JP, de gekke oude boer op de heuvel, was milder geworden.

Brian, die gekwetst was omdat de familie O'Hara hem had afgewezen, had zich op zijn werk gestort en merkte nauwelijks op dat zijn zus terug was.

Dus verliep het bezoek verrassend pijnloos en keerde Chicky voortaan elke zomer terug in de warme schoot van haar familie.

Als ze in Stoneybridge was, maakte ze kilometerslange wandelingen, praatte met de burens en vertelde hun over de laatste ontwikkelingen in haar mythische leven aan de andere kant van de Atlantische Oceaan. Weinig mensen van hier gingen ooit op reis, laat staan helemaal naar de Verenigde Staten – ze kon er veilig van uitgaan dat ze geen onverwacht bezoek zou krijgen. Haar façade zou nooit worden neergehaald door een verrassingsbezoek vanuit Stoneybridge aan een niet-bestaand appartement.

Al snel hoorde ze er weer helemaal bij.

Soms sprak ze af met haar vriendin Peggy, die haar alles vertelde over de dramatische gebeurtenissen in de breifabriek. Nuala was al lang geleden in Dublin gaan wonen en ze hadden nooit meer iets van haar gehoord.

‘We weten altijd dat het juli is zodra we Chicky over het strand zien lopen,’ zeiden de drie zusters Sheedy vaak tegen haar.

En dan verscheen er een brede glimlach op Chicky's gezicht

die hen allemaal verwarmde en hun en iedereen die het maar horen wilde, vertelde dat er geen plek op aarde zo bijzonder was als Stoneybridge, hoeveel prachtige dingen ze ook in verre oorden zag.

Dit vonden de mensen fijn.

Het was prettig geprezen te worden omdat je zo verstandig was geweest in Stoneybridge te blijven, omdat je de juiste keus had gemaakt.

De familie vroeg naar Walter en leek blij te zijn dat hij zoveel succes had en zo populair was. Als ze zich schaamden omdat ze hem zo verkeerd hadden beoordeeld, zeiden ze dat nooit met zoveel woorden.

Maar toen veranderde alles.

Haar oudste nichtje, Orla, werd zestien. Volgend jaar wilde ze naar Amerika gaan met Brigid O'Hara. Zou ze misschien bij tante Chicky en oom Walter kunnen logeren, vroeg ze zich af. Ze zouden helemaal geen last van hen hebben.

Chicky verblikte of verbloosde niet.

Natuurlijk moesten Orla en Brigid komen. Chicky was er enthousiast over en wilde heel graag dat ze kwamen. Het zou geen enkel probleem zijn, verzekerde ze hun. Haar maag draaide zich om, maar dat zag niemand. Ze moest kalm blijven. Ze zou het later wel oplossen. Nu moest ze gastvrij zijn en zich op het bezoek verheugen en er opgewonden over doen.

Orla vroeg zich af wat ze zouden gaan doen als ze in New York waren.

'Je oom Walter haalt jullie op van Kennedy Airport, thuis frissen jullie je wat op en dan neem ik jullie mee op een boottocht langs Manhattan zodat jullie je kunnen oriënteren. En we gaan ook een keer naar Ellis Island en naar Chinatown. We maken er een geweldige tijd van.'

En terwijl Chicky in haar handen klapte en enthousiast deed over alles, kon ze zich het bezoek werkelijk voorstellen. Ze zag het vriendelijke, vaderlijke gezicht van oom Walter voor zich, met een droevig lachje van spijt om de dochters die ze nooit hadden gekregen, terwijl hij hen door en door verwendde. De-

zelfde Walter die haar na die paar maanden in New York had verlaten en over het enorme Amerikaanse continent naar het westen was getrokken.

De schok was al lang voorbij en de echte herinnering aan haar leven met hem was vervaagd. Ze ging zelden meer zo ver terug in haar geheugen. Maar het onechte leven, het fantasiebestaan, was haarscherp en zo helder als kristal.

Het had haar geholpen te overleven. De wetenschap dat iedereen in Stoneybridge ongelijk had gekregen en dat zij, Chicky, het op haar twintigste beter had geweten dan zij allemaal. Dat zij een gelukkig huwelijk had en een rijk, succesvol leven in New York. Haar leven zou niets voorstellen als ze wisten dat hij haar verlaten had en dat ze vloeren had geschrobd, wc's schoongemaakt en maaltijden geserveerd voor mevrouw Cassidy, dat ze geschraapt en gespaard had en nooit vakantie had genomen, behalve die ene week in Ierland elk jaar.

Dit verzonnen leven was haar beloning geweest.

Hoe moest ze dat leven herscheppen voor Orla en haar vriendin Brigid? Zou het allemaal ontmaskerd worden, na al die jaren waarin ze het zo zorgvuldig had opgebouwd? Maar daar zou ze zich nu geen zorgen over maken, ze liet haar vakantie niet bederven. Ze zou er later wel over nadenken.

Terug in haar New Yorkse leven kwamen er geen bruikbare ideeën bij haar op. Het was een leven waar niemand in Stoneybridge van zou hebben gedroomd. Chicky zag geen oplossing voor het probleem dat Orla en haar vriendin Brigid, een lid van de roodharige O'Hara-stam, vormden. Het was om woevend van te worden. Waarom had het meisje niet gekozen voor Australië, zoals zoveel Ierse jongeren? Waarom moest het New York zijn?

Terug in mevrouw Cassidy's Select Accommodation, verbrak Chicky de stilzwijgende afspraak die zo lang tussen hen had bestaan.

'Ik heb een probleem,' zei ze eenvoudigweg.

'Na het eten zullen we het over het probleem hebben,' zei mevrouw Cassidy.

Mevrouw Cassidy schonk hun beiden een glas in van wat zij

port noemde en Chicky vertelde het verhaal dat ze nooit eerder aan iemand had verteld. Ze vertelde het vanaf het aller-eerste begin. De ene schil van teleurstelling na de andere werd afgepeld, als bij een ui, en ze legde uit dat het spel nu over was: haar familieleden, die in oom Walter geloofden, wilden overkomen en hem ontmoeten.

‘Ik denk dat Walter dood is,’ zei mevrouw Cassidy langzaam.
‘Wat?’

‘Ik denk dat hij op de Long Island Highway is omgekomen bij een ernstig verkeersongeluk, de lichamen waren nauwelijks herkenbaar.’

‘Dat werkt nooit.’

‘Het gebeurt elke dag, Chicky.’

En zoals gewoonlijk had mevrouw Cassidy gelijk.

Het werkte.

Een vreselijke tragedie, de waanzin van de snelweg, een uitgedoofd leven. Ze waren er ondersteboven van, thuis in Stoneybridge. Ze wilden naar New York komen voor de begrafenis, maar ze zei tegen hen dat die in heel kleine kring zou plaatsvinden. Dat was hoe Walter het gewild zou hebben.

Haar moeder hilde aan de telefoon.

‘Chicky, we zijn zo hardvochtig geweest tegenover hem. Moge God het ons vergeven.’

‘Ik weet zeker dat Hij dat lang geleden al heeft gedaan.’ Chicky klonk kalm.

‘We probeerden te doen wat het beste was,’ zei haar vader. ‘We dachten dat we genoeg mensenkennis hadden en nu is het te laat om tegen hem te zeggen dat we ongelijk hadden.’

‘Geloof me, hij begreep het wel.’

‘Maar kunnen we een brief schrijven aan zijn familie?’

‘Ik heb jullie condoleances al overgebracht, pap.’

‘Die arme mensen. Hun hart moet gebroken zijn.’

‘Ze blijven heel positief. Hij heeft een goed leven gehad, zeggen ze.’

Ze vroegen of ze een advertentie in de kranten zouden zetten. Maar nee. Ze zei dat ze het leven zoals ze dat hier met hem

had gekend, wilde afsluiten, dat dat haar manier was om met het verdriet om te gaan. Het beste wat ze nu voor haar konden doen was met genegenheid aan Walter terugdenken en haar met rust laten tot de wonden waren geheeld. Ze zou de volgende zomer thuiskomen, zoals gewoonlijk.

Ze zou verder moeten met haar leven.

Dit was een groot raadsel voor degenen die haar brieven naar huis lazen. Misschien was ze gek geworden van verdriet. Tenslotte hadden ze het zo bij het verkeerde eind gehad over Walter Starr tijdens zijn leven. Misschien moesten ze hem respecteren in zijn dood. Haar vrienden begrepen nu haar behoefte om alleen te zijn. Ze hoopte dat haar familie dat ook zou doen.

Orla en Brigid, die van plan waren geweest op bezoek te komen in het appartement aan Seventh Avenue, waren diep teleurgesteld.

Niet alleen zou er geen oom Walter zijn om hen te verwelkomen op het vliegveld, er zou helemaal geen vakantie zijn. Het zat er ook niet meer in dat tante Chicky hen zou meenemen op een boottochtje langs Manhattan. Zij ging blijkbaar verder met haar leven.

En trouwens, hun kans om toestemming te krijgen voor het tripje naar New York was nu toch verkeken. Had het allemaal nog ongelukkiger kunnen uitkomen? vroeg en ze zich af.

Ze hielden contact en vertelden haar al het plaatselijke nieuws. De O'Hara's waren gek geworden en kochten land rondom Stoneybridge op om er vakantiehuizen te ontwikkelen. Twee van de oude dames Sheedy waren in de winter bezweken aan longontsteking – de oudemensenvriend, zoals hij werd genoemd, maakte een vredig einde aan het leven van degenen die niet meer genoeg adem hadden.

Juffrouw Queenie Sheedy was er nog, excentriek als altijd, levend in haar eigen wereld. Stone House stortte praktisch boven haar hoofd in. Men zei dat ze nauwelijks genoeg geld had om haar rekeningen te betalen. Iedereen had gedacht dat ze dat grote huis op de rots wel zou verkopen.

Chicky las het allemaal alsof het berichten waren van een an-

dere planeet. Maar de volgende zomer boekte ze zoals altijd haar vlucht naar Ierland. Deze keer bracht ze donkerder kleren mee. Geen officiële rouw, zoals haar familie misschien graag had gezien, maar rokken en blouses die minder vrolijk geel en rood waren, meer grijs en donkerblauw. En dezelfde gemakkelijke wandelschoenen.

Ze wandelde meer dan twintig kilometer per dag over de stranden en de rotsen rond Stoneybridge, door het bos en langs de bouwplaatsen waar de O'Hara's bezig waren villa's te bouwen in Spaanse stijl, compleet met zwart smeedijzer en open zonneterrassen die geschikter waren voor een milder en warmer klimaat dan hier aan de winderige Atlantische kust bij Stoneybridge.

Op een van haar wandelingen kwam ze juffrouw Queenie Sheedy tegen, broos en eenzaam zonder haar twee zusters. Ze condoleerden elkaar met hun verlies.

'Kom je hier weer wonen, nu je leven daar voorbij is en je arme lieve man naar de heilige Vader is gegaan?' vroeg juffrouw Queenie.

'Dat denk ik niet, juffrouw Queenie. Ik zou hier niet meer passen. Ik ben te oud om bij mijn ouders te wonen.'

'Ik begrijp het, lieverd, alles loopt anders dan je denkt, hè? Ik had altijd gehoopt dat jij in dit huis zou komen wonen. Dat was mijn droom.'

En zo begon het.

Het hele, krankzinnige idee om het grote huis op de rots te kopen. Stone House, waar ze als kind in de verwilderde tuin had gespeeld, waar ze vanuit de zee naar had opgekeken als ze ging zwemmen, waar haar vriendin Nuala voor de lieve dames Sheedy had gewerkt.

Het zou zomaar kunnen. Walter zei altijd dat we zelf in de hand hadden wat er gebeurde.

Mevrouw Cassidy had altijd gezegd, als iets anderen kan gebeuren, waarom dan niet ons?

Juffrouw Queenie zei dat dit het beste idee was sinds gebakken brood.

'Ik kan u nooit zoveel betalen als anderen u voor het huis zouden geven,' zei Chicky.